

Arrest

nr. 153 677 van 30 september 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 8 juli 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 november 2014 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 13 juli 2015 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DRIESEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 11 februari 2010 trad verzoekster in het huwelijk met een persoon die verklaarde S.S. te heten, een in België gevestigde vreemdeling.

1.2. Verzoekster diende op 12 november 2010 een aanvraag in tot afgifte van een visum type D, teneinde haar echtgenoot in België te kunnen vervoegen. Deze aanvraag werd ingewilligd.

1.3. Na haar binnenkomst in het Rijk werd verzoekster op 23 februari 2012 in het bezit gesteld van een bijlage 15 en op 2 april 2012 van een F-kaart.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 5 november 2014 ten aanzien van verzoekster de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekster op 9 juni 2015 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 42 quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 gelezen in combinatie met artikel 69 ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van Naam: [I.H.], Nationaliteit: Ghana,[...].

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42 quater §1, 1° van de wet van 15.12.1980: In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie : 1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

Bovengenoemde vreemdeling diende op 12.11.2010 een aanvraag visum gezinshereniging in in het kader van art 40 bis van de wet van 15.12.1980. Betrokkene legde hiervoor een Ghanese huwelijksakte voor met ref 354/2010 waaruit bleek dat zij gehuwd was met Dhr [S.S.] die als Franse onderdaan gevestigd was in België. Het visum gezinshereniging werd goedgekeurd op 20.09.2011. Zij werd in het bezit gesteld van een F kaart op 02.04.2012.

Op 05.11.2014 werd bij beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken het verblijfsrecht van Dhr [S.] ingetrokken wegens fraude. Immers heeft hij de identiteit [S.S.] geïsurpeerd door op frauduleuze wijze een echt Frans paspoort op de naam van [S.] te verkrijgen. Uit informatie uit Frankrijk was gebleken dat de werkelijke [S.S.] een volledige andere persoon is dan de persoon die in België onder die naam gekend staat.

Hieruit volgt dat de huwelijksakte van de betrokkene met [S.S.] onontkomelijk behept is met een intellectuele fraude. Immers is [S.S.] niet de werkelijke identiteit van haar echtgenoot nu bewezen is dat die identiteit aan een andere persoon toebehoort. Het verblijfsrecht van mevrouw vloeit voort uit de fraude die haar echtgenoot gepleegd heeft. Op geen enkel moment was zij in de voorwaarden om op basis van art 40 bis van de wet van 15.12.1980 een verblijfsrecht aan te vragen gezien haar echtgenoot nooit een legaal verkregen verblijfsrecht als EU onderdaan had in België.

Andersom kan niet geargumenteed worden dat de betrokkene met de werkelijke [S.] is gehuwd gezien zij op geen enkele manier verontrust was door het feit dat de man in België niet in het minst op de werkelijke [S.] lijkt. De echte [S.] heeft overigens geen verblijfsrecht in België. Daarenboven blijkt uit de documenten van de visumaanvraag dat het zeker haar intentie was om de man gekend als [S.] in België te komen vervoegen.

Het is de Dienst Vreemdelingenzaken niet duidelijk in hoeverre de betrokkene op de hoogte was van de door haar echtgenoot gepleegde fraude. De Dienst Vreemdelingenzaken ontkent niet dat mevrouw mogelijks zelf niet bewust gefraudeerd heeft. Dat neemt niet weg er geen enkele rechtsgrond bestaat voor haar verblijfsrecht in België. Zij is nooit de echtgenote van een EU onderdaan geweest. Was geweten geweest dat de persoon die zij in België kwam vervoegen de identiteit van een Franse onderdaan had geïsurpeerd was haar het verblijfsrecht als familielid van een EU onderdaan nooit toegestaan geweest.

Er werd een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de persoon gekend als [S.S.] op 05.11.2014. Tegelijkertijd werd het verblijfsrecht van hun gemeenschappelijk kind [S.R.] ingetrokken gezien het kind de administratieve situatie van haar vader volgt. De vraag naar de rechtsgeldigheid van de huwelijksakte (gezien een van beide echtgenoten hierop met een valse identiteit vermeld wordt) blijft bestaan maar dit neemt niet weg dat de betrokkene daadwerkelijk een gezin kan vormen met de persoon gekend als [S.]. Doordat een einde gesteld werd aan het verblijfsrecht van alle leden van het gezin kan het gezinsleven zonder problemen verdergezet worden in een land van herkomst van een van de betrokkenen. Gezien de erg jonge leeftijd van het kind dat nog lang niet schoolplichtig is kan dit op geen enkele manier haar verdere ontwikkeling beletten. Voor de betrokkene is geen arbeidsrelatie gekend bij de diensten van de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid. Ook kan een verblijfsrecht dat slechts een aanvang neemt in april 2012 geen werkelijk duurzame integratie in de Belgische samenleving doen

vermoeden. De korte duur van betrokkene's verblijf in België en het feit dat zij voorafgaandelijk aan haar visumaanvraag steeds in Ghana heeft gewoond maakt het redelijk te stellen dat de betrokkene zonder problemen moet in staat zijn terug te keren naar Ghana.

Gezien het feit dat haar echtgenoot geen EU onderdaan is, gezien het feit dat diens verblijfsrecht werd ingetrokken op 05.11.2014, gezien het feit dat de rechtsgeldigheid van de door de betrokkene voorgelegde huwelijksakte niet zonder meer vast staat, gezien het feit dat zij nooit in de voorwaarden was om een aanvraag in het kader van art 40 bis van de vreemdelingenwet in te dienen, gezien het feit dat zij minder dan drie jaar op het grondgebied verblijft wordt overeenkomstig bovengenoemd wetsartikel én het algemeen rechtsbeginsel 'fraus omnia corrumpit' een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de betrokkene.

Uit onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling op dit ogenblik geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister overeenkomstig artikel 54 van het KB van 08.10.1981 een bevel af om het grondgebied te verlaten binnen de dertig dagen.“

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel, dat betrekking heeft op de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden, de schending aan van artikel 42quater, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het hoorrecht.

Zij verschaft de volgende toelichting:

“1.

Het artikel 42quater van de Vreemdelingenwet stelde op het moment van de bestreden beslissing het volgende:

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie : 1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

(...)

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

De tekst van artikel 42quater Vreemdelingenwet vermeldt het woord 'KAN' zodat verwerende partij over een zekere discretionaire bevoegdheid beschikt om te oordelen of hij al dan niet het verblijfsrecht intrekt van een familielid die een persoon vervoegt die fraude gepleegd heeft die van doorslaggevend belang is geweest voor de erkenning van verblijfsrecht aan dit familielid.

De 'KAN' bepaling houdt in dat de gemachtigde niet verplicht is om krachtens artikel 42quater van de Vreemdelingenwet het verblijf in trekken.

Het verwijst naar de mogelijkheid om een einde te stellen aan het verblijf, doch is geen absolute regel.

Dat een andere lezing voorbij gaat aan het gegeven dat in artikel 42quater van de Vreemdelingenwet niet uitdrukkelijk door de wetgever is bepaald dat in gevallen van fraude het verblijfsrecht 'moet' ingetrokken worden.

Verwerende partij is aldus verplicht conform de bewoording van artikel 42quater Vreemdelingenwet om de beslissing te motiveren gelet op de discretionaire bewoording van het artikel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt bovendien in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen. (R.v.St. 11 juni 2002, nr. 101.624.)

“Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.” (R.v.V. 22 december 2009, nr. 36.480)

2.

De bestreden beslissing is in essentie gebaseerd op het gegeven dat het verblijfsrecht van haar echtgenoot werd ingetrokken wegens fraude en verwijst naar het algemeen rechtsbeginsel „*fraus omnia corrumpit*”.

Verzoekster werpt echter op dat dit adagium niet op haar van toepassing is, nu zij zelf nooit enige fraude heeft gepleegd.

Verwerende partij betwist dit in de bestreden beslissing evenmin: „De Dienst Vreemdelingenzaken ontkent niet dat mevrouw mogelijks zelf niet bewust gefraudeerd heeft”.

Verzoekster verwijst naar een arrest van de Raad van State van 20.11.2012 nr. 221430, waar de Raad van State in herinnering heeft gebracht dat het adagium „*fraus omnia corrumpit*” enkel maar kan worden tegengeworpen aan de schuldige of zijn medeplichtige.

In dit geval kan dit dus enkel tegen de echtgenoot van de verzoekster worden ingeroepen.

Ook volgens het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 18 april 2014 nr. 122 728 moet het bedrog dan ook door de vreemdeling zelf gepleegd zijn om de intrekking te rechtvaardigen.

Verzoekster sluit zich volledig aan bij deze rechtspraak en benadrukt dat zijzelf op geen enkele manier enige vorm van fraude heeft gepleegd.

Daarenboven wijst verzoekster er op dat voor zover 'Fraus omnia corrumpit' alles zou vernietigen, *quod non*, dit beginsel enkel betrekking heeft op het verblijfsrecht dat werd verworven.

Verzoekster verwijst hierbij naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 18 april 2014 nr. 122 728 waarin het volgende wordt benadrukt [...]:

“De toepassing van het beginsel „*fraus omnia corrumpit*” doet echter geen afbreuk aan een feitelijke situatie. Het beginsel „*fraus omnia corrumpit*” kan het tienjarig verblijf, de inburgering en de scholing van verzoeker, die wezenlijke bestanddelen vormen van het privéleven van verzoeker, immers niet uitschakelen of doen vervallen. (...)

Door in deze specifieke situatie onzorgvuldig te handelen, met name het verblijfsrecht in te trekken van verzoeker die reeds tien jaren in België verblijft met als enig motief de fraude die werd gepleegd door zijn vader en dit zonder rekening te houden met de concrete situatie van verzoeker die zelf geen fraude heeft gepleegd, heeft de gemachtigde, gezien de verstrekkende gevolgen van deze beslissing, kennelijk onredelijk gehandeld. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht, wordt vastgesteld.”

3.

Hoewel in de bestreden beslissing weliswaar een aanzet wordt gegeven tot een dergelijke concrete evaluatie (“maar dit neemt niet weg dat de betrokkene daadwerkelijk een gezin kan vormen”), komt verwerende partij niet verder dan te verwijzen naar de jonge leeftijd van het kind (“dat nog niet lang schoolplichtig is”) en de recente aanvang van het verblijfsrecht (“gezien het feit dat zij minder dan drie jaar op het grondgebied verblijft”).

Dat echter uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verwerende partij verder absoluut geen rekening heeft gehouden met de concrete situatie van verzoekster.

Zo werd zij ook niet gehoord omtrent de intrekking van haar verblijf.

Mevrouw is een jonge dame die op 23 jarige leeftijd naar België kwam. Dat verzoekster na bijna vijf jaar geen enkele binding meer heeft met Ghana.

Het is slechts vanaf de jonge volwassenheid dat een persoon in staat is om bewust duurzame en relationele banden op te bouwen. Verzoekster was als kind in Ghana afhankelijk van de familiale of relationele banden van haar ouders. Na 4 jaar afwezigheid in Ghana kan verzoekster zich uiteraard niet beroepen op duurzame banden die zij als kind daar zou hebben opgebouwd.

Verwerende partij kan niet stellen dat er slechts sprake is van een korte duur van verblijf en dat er om die reden geen werkelijk duurzame integratie in België vermoed kan worden.

Verzoekster is volledig geïntegreerd in België en wil hier haar leven voorzetten met haar kind dat ook hier werd geboren.

4.

Verzoekster merkt bovendien op dat het verblijfsrecht van haar kind voor zover zij weet, niet werd ingetrokken. Immers werd op 04.02.2015 nog een kaart afgeleverd aan haar dochter (stuk 2).

Verzoekster leest in de bestreden beslissing dat klaarblijkelijk „tegelijktijd het verblijfsrecht van hun gemeenschappelijk kind werd ingetrokken, gezien het kind de administratieve situatie van haar vader volgt.”

Verzoekster stelt zich de vraag waarom het verblijfsrecht van haar kind zonder meer de administratieve situatie van de vader zou volgen. Immers heeft uiteraard het pasgeboren kind zich evenmin niet zelf kunnen schuldig maken aan fraude en dient ook namens het kind een beroepsmogelijkheid open te staan tegen een dergelijke intrekking.”

2.1.2.1. Allereerst moet worden geduid dat het feit dat de wetgever heeft voorzien dat in bepaalde omstandigheden de bevoegde minister of zijn gemachtigde een bepaalde beslissing kan nemen niet impliceert dat deze minister, c.q. staatssecretaris, of zijn gemachtigde nog moet verantwoorden waarom hij van de hem door de wetgever toegekende bevoegdheid gebruik maakt indien hij vaststelt dat aan de door de wetgever gestelde vereisten om deze beslissing te nemen is voldaan.

De beschouwingen van verzoekster omtrent de discretionaire bevoegdheid waarover verweerder beschikt bij de toepassing van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet kunnen in casu op zich niet leiden tot de vaststelling dat deze wetsbepaling werd geschonden.

Daarnaast moet worden gesteld dat het determinerende motief in de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden in ieder geval de vaststelling is dat verzoekster een recht op verblijf ontleende aan haar statuut van familielid van een burger van de Unie en dat is gebleken dat haar echtgenoot niet de Franse onderdaan is voor wie hij zich uitgaf. Verweerder heeft op correcte gronden uiteengezet dat verzoekster – nu haar echtgenoot niet de burger van de Unie is die hij beweerde te zijn – nooit een recht op verblijf in functie van haar echtgenoot kon laten gelden. Verweerder heeft, gezien deze vaststelling, ter motivering in rechte van voormelde beslissing verwezen naar het adagium “*fraus omnia corrumpit*”. Het gegeven dat niet blijkt dat verzoekster zelf enige bedrieglijke handeling stelde doet geen afbreuk aan de correctheid van de vaststelling dat “*het verblijfsrecht van mevrouw [...] voort[vloeit] uit de fraude die haar echtgenoot gepleegd heeft*” en leidt niet tot de conclusie dat het adagium “*fraus omnia corrumpit*” (vrije vertaling: bedrog vernietigt alles) niet van toepassing zou zijn en verzoekster enig recht op verblijf zou kunnen ontleen aan het bedrog dat werd gepleegd door haar echtgenoot enkel en alleen omdat niet is aangetoond dat zij zelf bedrog pleegde of medeplichtig was aan de gepleegde frauduleuze handeling. De Raad wijst er in dit verband op dat de wetgever in artikel 42septies van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk heeft gesteld dat de minister of zijn gemachtigde een einde kan stellen aan het verblijfsrecht van een familielid van een burger van de Unie indien de burger van de Unie fraude heeft gepleegd die van doorslaggevend belang was voor de erkenning van dit recht. Uit de Vreemdelingenwet zelf blijkt dus dat in het geval een vreemdeling ingevolge de fraude gepleegd door een andere vreemdeling een recht op verblijf erkend zag dit verblijfsrecht kan worden beëindigd. Het standpunt van verzoekster dat het adagium “*fraus omnia corrumpit*” door verweerder niet kan worden aangewend ten aanzien van de vreemdeling die een verblijfsrechtelijk voordeel haalt uit het bedrog dat werd gepleegd door een andere vreemdeling is niet verenigbaar met de inhoud van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet. In zoverre verzoekster nog verwijst naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en een arrest van de Raad van

State moet worden gesteld dat deze arresten geen precedentswaarde hebben en geen afbreuk doen aan voorgaande vaststellingen.

Daarenboven moet worden geduid dat verzoekster met haar beschouwingen omtrent voormeld adagium hoe dan ook de vaststelling niet weerlegt dat “*er geen enkele rechtsgrond bestaat voor haar verblijfsrecht in België. Zij is nooit de echtgenote van een EU onderdaan geweest*” en deze overweging op zich volstaat ter onderbouwing van de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden. De wetgever laat verweerder namelijk slechts toe om een recht op verblijf als familielid van een burger van de Unie te erkennen onder de strikte voorwaarden die zijn bepaald in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Eén van deze voorwaarden is dat de vreemdeling die een recht op verblijf in toepassing van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet laat gelden aantoonst dat hij effectief een familielid van een burger is en dit blijkt in voorliggende zaak geenszins. Verweerder heeft op dit punt geen discretionaire bevoegdheid en kan niet oordelen dat een vreemdeling waarvan niet blijkt dat hij een familielid van een burger van de Unie, zoals bedoeld in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, is of ooit was op deze grond een recht op verblijf kan laten gelden. Ook het gegeven dat verzoekster reeds een paar jaar in België verblijft, dat zij geïntegreerd is, dat zij een kind heeft en haar ongeloofwaardige bewering dat zij geen banden meer heeft met het land waar zij geboren werd, opgroeide en het grootste deel van haar leven met haar familie verbleef laat verweerder niet toe haar tot een verblijf als familielid van een burger van de Unie toe te laten. Verzoeksters beschouwingen hieromtrent – die mogelijk dienstig kunnen zijn bij het aanvragen van een machtiging tot verblijf – doen geen afbreuk aan het gegeven dat zij geen familielid van een burger van de Unie is en op deze grond dus geen recht op verblijf heeft. Verweerder is ook niet verplicht om inlichtingen in te winnen of een motivering te voorzien omtrent gegevens die hij niet moet of kan betrekken bij het nemen van een beslissing.

Er blijkt dan ook niet dat verzoekster enig belang heeft bij haar stelling dat verweerder artikel 42quater van de Vreemdelingenwet heeft geschonden en onterecht verwees naar het adagium “*fraus omnia corrumpit*”. Zelfs indien haar grief gegrond zou zijn dan nog blijft de vaststelling dat er geen rechtsgrond is om haar enig (verder) recht op verblijf als familielid van een burger van de Unie toe te staan.

Verzoekster voert nog aan dat aan haar dochter op 4 februari 2015 nog een verblijfsdocument werd afgeleverd. Hieruit kan evenwel niet worden afgeleid dat verweerder verkeerdelijk oordeelde dat verzoekster geen recht op verblijf als echtgenote van een burger van de Unie heeft. Tevens moet worden benadrukt dat uit de aan de Raad voorgelegde stukken zonder meer blijkt dat verweerder op 5 november 2014 heeft beslist dat het kind van verzoekster en S.S. geen recht op verblijf heeft en dat het gegeven dat aan dit kind per vergissing door de administratieve diensten van de stad Herentals – die niet bevoegd zijn om de beslissingen van verweerder te wijzigen – nog een document werd afgeleverd niet impliceert dat dit kind alsnog enig recht op verblijf kan laten gelden. Aangezien verzoeksters kind haar verblijfsrecht ontleende aan het verblijfsrecht van haar vader en is gebleken dat deze man geen verblijfsrecht had was het tevens niet kennelijk onredelijk om, opnieuw los van het feit dat deze minderjarige zelf geen frauduleuze handeling stelde, het recht op verblijf van dit kind in te trekken.

Een schending van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond en er blijkt zelfs niet dat verzoekster enig belang heeft bij haar grief dat voormelde wetsbepaling werd geschonden.

2.1.2.2. Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder wat betreft het determinerende motief in de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

2.1.2.3. Er moet verder worden geduid dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voor zover het horen voor de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Verzoekster maakt evenwel niet aannemelijk dat zij informatie kon verstrekken die verweerder er kon van weerhouden vast te stellen dat zij geen familielid van een burger van de Unie is en dat haar voorheen slechts een verblijfsrecht werd toegestaan omdat haar echtgenoot op bedrieglijke wijze de identiteit van een Frans staatsburger aannam. Zij toont dan ook niet aan dat zij enig belang heeft bij het aanvoeren dat de hoorplicht werd miskend bij het nemen van de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel, dat betrekking heeft op het bevel om het grondgebied te verlaten, voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de formele en de materiële motiveringsplicht, van artikel 8 van de Vreemdelingenwet en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981)

Haar betoog luidt als volgt:

“De motivering van het bestreden bevel luidt als volgt:

*“Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen”
Artikel 54 van het K.B. van 8.10.1981 luidt als volgt [...]:*

“ Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 40ter, vierde lid, 42bis, 42ter, 42quater of 42septies van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met, zo nodig, een bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken.”

Dat artikel 54 een discretionaire bevoegdheid bevat, gelet op de bewoordingen “zo nodig”.

Verzoeker verwijst naar rechtspraak inzake artikel 52 §4 van de Vreemdelingenwet (met analoge bewoordingen “desgevallend”) en stelt dat deze naar analogie van toepassing is.

In het arrest nr. 64.084 van 28 juni 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde de Raad als volgt:

“De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen dit op een „afdoende” wijze.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu meent verzoeker dat in de bestreden beslissing niet werd gemotiveerd omtrent het bevel om het grondgebied te verlaten terwijl aan verweerder de mogelijkheid wordt gelaten de weigering van verblijf van meer dan drie maanden desgevallend met bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis te brengen. De woordkeuze desgevallend wijst op een keuzemogelijkheid, welke keuze moet worden gemotiveerd.

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het vreemdelingenbesluit).

(...)

Uit lezing van voornoemd artikel blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in geval dat het recht op verblijf niet wordt erkend, beschikt over de keuze al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Nergens blijkt dat het de bedoeling is geweest van de wetgever om de minister of zijn gemachtigde te binden om in bepaalde gevallen een bevel om het grondgebied af te leveren. Aldus laat de toepasselijke regelgeving door het gebruik van de bewoording desgevallend de vrijheid aan het bestuur om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze keuzevrijheid wijst op een ruime discretionaire beoordelingsbevoegdheid waarover verweerder beschikt.

De Raad van State oordeelde onder meer in een arrest van 7 juni 2007 (RvS 7 juni 2007, nr. 171.887, De Schepper) dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan met een voldoende feitelijke grondslag en dat de discretionaire beoordelingsbevoegdheid van een administratieve overheid onder meer wordt beperkt door het motiveringsbeginsel.

Ook in de rechtsleer wordt deze zienswijze gevolgd: "Hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur." (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185.)

Uit lezing van de bestreden beslissing blijkt dat geen enkele motivering werd gegeven waarom verweerder heeft gekozen om bij de weigering van verblijf van meer dan drie maanden een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren. De bestreden beslissing stelt verzoeker niet in staat na te gaan op basis van welke overwegingen verweerder heeft beslist aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt aannemelijk gemaakt.

Het middel van verzoeker is in de voorgaand aangegeven mate gegrond.

De bestreden beslissing betreft een beslissing waarvan de Raad van State geoordeeld heeft dat er slechts één beslissing (bijlage 20) met één motivering werd genomen (RvS 28 juni 2010, nr. 205.924). Uit het voorgaande volgt dat verzoeker aannemelijk heeft gemaakt dat er sprake is van een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht. Aangezien de weigering van verblijf van meer dan drie maanden en het bevel om het grondgebied te verlaten beide één beslissing betreffen met één motivering dient de beslissing in zijn geheel te worden vernietigd".

De Belgische staat tekende cassatieberoep aan tegen dit arrest. De Raad van State oordeelde als volgt:

"6.1. Het middel heeft betrekking op de vraag of de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid een gebonden bevoegdheid had om het aanvankelijk bestreden bevel om het grondgebied te verlaten te geven. De verzoekende partij stelt van wel terwijl de verweerder het in het bestreden arrest weergegeven standpunt bijtreedt dat het om een discretionaire bevoegdheid gaat.

6.2. Artikel 52, § 4, vijfde lid, van het Vreemdelingenbesluit luidde op het ogenblik van de aanvankelijk bestreden beslissing als volgt: "Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."

Anders dan de verzoekende partij voorhoudt, kan uit die bewoordingen geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het woord "desgevallend" wijst integendeel op een mogelijkheid en betekent juist niet dat in ieder geval een bevel zou moeten worden gegeven.

De verzoekende partij verwijst nog naar het model van bijlage 20 bij het Vreemdelingenbesluit, dat als opschrift draagt "beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten". De verwijzing naar de voetnoot "de onnodige vermelding doorhalen" staat onmiddellijk na dit opschrift en kan dus voor alle in bijlage 20 vermelde gevallen gelden. Uit die voetnoot kan alleszins niet worden afgeleid dat in de in artikel 52, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit bedoelde gevallen steeds een bevel om het grondgebied te verlaten zou moeten worden gegeven.

Ook de verwijzing naar artikel 45 van het Vreemdelingenbesluit, zoals het gold vóór de inwerkingtreding van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 tot wijziging van het Vreemdelingenbesluit, is niet dienstig ter staving van de stelling van de verzoekende partij.

Die bepaling betrof de EG-vreemdeling zelf en niet zijn familielid, zoals te dezen. Bovendien was artikel 45 van het Vreemdelingenbesluit op het ogenblik van de aanvankelijk bestreden beslissing reeds gewijzigd door het koninklijk besluit van 7 mei 2008 en is die bepaling inmiddels zelfs opgeheven.

De interpretatie die de verzoekende partij aan artikel 54, § 4, vijfde lid, van het Vreemdelingenbesluit geeft is in strijd met de tekst van die bepaling zelf.

6.3. Verder luidt artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, waarop het bevel om het grondgebied te verlaten dat tot het bestreden arrest heeft geleid was gesteund, als volgt: “Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten : 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...)”. Met het gebruik van het woord “kan” in die bepaling wordt de mogelijkheid aan de bevoegde staatssecretaris gegeven om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven, zonder dat er sprake is van een verplichting. Er mag overigens geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen zou zijn, zoals artikel 3 van het EVRM. Derhalve is er geen sprake van een gebonden bevoegdheid. De minister of zijn gemachtigde beslist naar luid van artikel 54, § 4, vijfde lid, van het Vreemdelingenbesluit om het recht op verblijf van het familielid van de burger van de Unie niet te erkennen en hij beslist “desgevallend” een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Zelfs los van het gebruik van het woord “desgevallend” kan artikel 54, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit als lagere norm geen gebonden karakter geven aan de in artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vastgelegde bevoegdheid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het enige middel is in die mate ongegrond.

6.4. Uit het voorgaande volgt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet op onwettige wijze heeft geoordeeld dat de formele motiveringsplicht met de aanvankelijk bestreden beslissing was geschonden omdat die beslissing geen motivering bevatte voor het geven van het bevel om het grondgebied te verlaten. Het enige middel is ook in die mate ongegrond.”

In casu wordt geen wettelijke basis gegeven waarop het bevel steunt; de beslissing geeft enkel de wettelijke basis en een opsomming van de motieven op basis waarvan het verblijf geweigerd wordt, maar geeft dit niet aan voor het bevel.

Ook in de akte van kennisgeving wordt een wettelijke basis noch een motivering gegeven voor het bevel.

Dat art. 54 van het Vreemdelingenbesluit geschonden is.

Dat ook aan het vereiste van art. 8 Vw niet is voldaan. Art. 8 Vw luidt als volgt:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten of de beslissing tot terugleiding naar de grens vermeldt de bepaling van artikel 7 die werd toegepast”.

Dat de motivering op geen enkele manier verwijst naar één van de gronden genoemd in art 7 Vw.

Dat zowel de formele als de materiële motiveringsplicht geschonden is.”

2.2.2. Verweerder repliceert als volgt:

“Verzoekende partij houdt voor dat de in casu bestreden beslissing geen motivering en geen wettelijke basis bevat nopens het bevel om het grondgebied te verlaten. Er zou niet worden verwezen naar een van de gronden genoemd in artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van artikel 62 Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, laat verweerder gelden dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in de bijlage 21 kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Verzoekende partij kan niet worden gevolgd waar zij poogt voor te houden dat de beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten niet zou zijn gemotiveerd. Immers maakt de bestreden beslissing

uitdrukkelijk melding van de volgende elementen voor wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten:

“Uit onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling op dit ogenblik geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister overeenkomstig artikel 54 van het KB van 08.10.1981 een bevel af om het grondgebied te verlaten binnen de dertig dagen”

In de bestreden beslissing wordt aldus uitdrukkelijk gemotiveerd (zowel in rechte als in feite) om welke reden aan verzoekende partij bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten.

Terwijl artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit als volgt luidt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 40ter, vierde lid, 42bis, 42ter, 42quater of 42septies van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met, zo nodig, bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken.”

en aldus uitdrukkelijk voorziet dat de gemachtigde van de staatssecretaris in de bijlage 21 die aan de vreemdeling wordt betekend, een bevel om het grondgebied te verlaten kan opnemen.

Indien de Minister of zijn gemachtigde aan de burger van de Unie het verblijfsrecht beëindigd, geeft hij hem, zo nodig, het bevel om het grondgebied te verlaten. De burgemeester of zijn gemachtigde betekent beide beslissingen door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 21.

Verweerder wijst erop dat de weigering van het verblijf een loutere vaststelling uitmaakt van de onregelmatige verblijfsituatie, zodat er geen of weinig beoordelingsmarge bestaat in hoofde van het bestuur voor de aflevering van dit bevel.

Immers kan niet ernstig worden ontkend dat de verzoekende partij thans onwettig in het Rijk verblijft, nu zijn verblijfsrecht werd beëindigd middels een bijlage 21, en dit om reden dat de verzoekende partij valse of misleidende informatie heeft verschaft aan de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Administratieve vereenvoudiging en op grond van voormelde informatie een verblijfsrecht heeft verkregen.

Het verblijfsrecht waarover de verzoekende partij beschikte, wordt dan ook geacht nooit te hebben bestaan.

Op basis van voormelde gegevens, die afdoende blijken uit de stukken van het administratief dossier, diende de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Administratieve vereenvoudiging dan ook een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie kan in deze enkel nagaan of de vreemdeling beschikt over een verblijfsrecht op grond van een andere rechtsgrond, nu reeds afdoende werd gemotiveerd omtrent de weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

De gemachtigde van de Staatssecretaris diende -benevens de vaststelling dat de verzoekende partij geen aanspraak kan maken op enigerlei ander verblijfsrecht- aldus niet bijkomend te motiveren waarom in casu een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd.

Dienaangaande dient tevens te worden opgemerkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris uiteraard niet gehouden is om de motieven van zijn motieven te vermelden: ‘De motiveringsplicht houdt niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het ‘waarom’ ervan dient te vermelden’ (R.v.St., nr. 165.918 dd. 13.12.2006).

Geheel ten overvloede, en in ondergeschikte orde, laat de verweerder gelden dat de kritiek van verzoekende partij met betrekking tot de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten ook niet van aard is om afbreuk te doen aan de beslissing die een einde stelt aan het verblijf van meer dan drie maanden.

Verzoekende partij lijkt daarbij ten onrechte aan te nemen dat de beslissingen die een einde stelt aan het verblijf van meer dan drie maanden en het bevel om het grondgebied te verlaten een ondeelbare akte vormen, daar waar beide beslissingen als autonome, op zich staande beslissingen dienen te worden beschouwd.

Indien het bevel om het grondgebied te verlaten met een nietigheid zou zijn behept (quod non), verantwoordt dit niet dat de beslissing die een einde stelt aan het verblijf van meer dan drie maanden, die samen met dit bevel aan verzoekende partij werd betekend, eveneens wordt vernietigd.

De omstandigheid dat beide beslissingen middels eenzelfde instrumentum, te weten de bijlage 21, worden betekend aan verzoekende partij, rechtvaardigt niet dat hieruit zou dienen te worden afgeleid dat de negotia, te weten de beslissingen, als één en ondeelbaar dienen te worden beschouwd.

De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.”

2.2.3. De Raad dient aan te geven dat de bepalingen van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 volgens dewelke wanneer de bevoegde minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan een verblijf van meer dan drie maanden, hij de betrokken vreemdeling hiervan in kennis dient te stellen middels “een document overeenkomstig het model van bijlage 21” dat “zo nodig” ook een bevel om het grondgebied te verlaten bevat enkel toelaten te besluiten dat twee beslissingen in één akte van kennisgeving kunnen worden opgenomen. Wanneer twee beslissingen samen worden betekend, dan kan hieruit echter niet worden geconcludeerd dat het niet langer twee afzonderlijke beslissingen zijn (in dezelfde zin: RvS 23 januari nr. 226.182; RvS 23 januari 2014, nr. 226.184; RvS 23 januari 2014, nr. 226.185). Het gegeven dat hieraan in het verleden in bepaalde arresten van de Raad werd voorbijgegaan en, met verwijzing naar het arrest nr. 205.924 van 28 juni 2010 van de Raad van State, een ander standpunt werd ingenomen doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. De Raad van State heeft trouwens reeds aangegeven dat “[d]e verwijzing naar het arrest van de Raad van State nr. 205.924 van 28 juni 2010 [...] niet dienstig [is] omdat daarin de beoordeling van een motivering aan de orde was waarop echter niet op algemene wijze kan worden afgeleid dat alle beslissingen die een beslissing tot verwijdering bevatten één en ondeelbaar zouden zijn.” (RvS 23 december 2013, nr. 10.181 (c)).

Gelet, enerzijds, op het feit dat de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten een toetsing aan verschillende wetsbepalingen en dus een afzonderlijk onderzoek en een afzonderlijke juridische grondslag vereisen en, anderzijds, dat deze beslissingen onderscheiden rechtsgevolgen hebben, moet worden geconcludeerd dat het van elkaar te onderscheiden rechtshandelingen zijn, die elk op eigen gronden kunnen worden aangevochten bij de Raad. Het gegeven dat de eventuele vernietiging van een beslissing die een einde stelt aan een recht op verblijf van meer dan drie maanden tot gevolg heeft dat ook het in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk wordt, laat slechts toe te concluderen dat het voor een vreemdeling aangewezen kan zijn beide beslissingen aan te vechten indien hij meent dat de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden op onwettige wijze werd genomen. De vaststelling dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet overeenkomstig de wet werd genomen heeft daarentegen geen gevolgen voor de in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden. Het is derhalve mogelijk dat de Raad vaststelt dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen met miskennis van de wet terwijl deze vaststelling geen impact heeft op de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden, die aan een vreemdeling met een zelfde akte ter kennis werd gebracht.

Voorts merkt de Raad op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht waartoe het bestuur is gehouden, heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij zo nodig kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “*afdoende*” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In voorliggende zaak kan de Raad slechts vaststellen dat verweerder in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten heeft verwezen naar artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 en verzoekster terecht aangeeft dat een verwijzing naar artikel 7 van de Vreemdelingenwet ontbreekt. Het is derhalve niet mogelijk om vast te stellen op welke precieze bepaling van artikel 7 van de Vreemdelingenwet verweerder zich meent te kunnen beroepen om over te gaan tot de afgifte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Aan deze vereiste dient nochtans te worden voldaan, gelet op het feit dat in artikel 8 van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk is bepaald dat een bevel om het grondgebied te verlaten de bepaling van artikel 7 van de Vreemdelingenwet die werd toegepast dient te bevatten. Verweerder kan daarnaast ook niet worden gevolgd in zijn betoog dat artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 zou volstaan als juridische grondslag. Voormeld artikel voorziet immers slechts dat verweerder “*zo nodig*” een bevel om het grondgebied kan afgeven, hetgeen impliceert dat hij dient te onderzoeken of er een juridische grondslag is die hem toelaat over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verweerder kan evenmin voorhouden dat hij zou zijn vrijgesteld van de verplichting om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te motiveren louter omdat hij reeds een andere beslissing heeft gemotiveerd. Een dergelijke vrijstelling is namelijk niet voorzien in de bepalingen van de wet van 29 juli 1991.

Verzoekster kan worden gevolgd in haar stelling dat een pertinente motivering in rechte inzake de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ontbreekt en dat verweerder de wettelijke verplichting om de bepaling van artikel 7 van de Vreemdelingenwet die werd toegepast te vermelden heeft miskend.

Een schending van artikel 8 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt aangetoond.

Aangezien een onderdeel van het tweede middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van het andere middel met betrekking tot deze beslissing, noch van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

Verzoekster heeft geen gegronde middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden. Zij heeft wel een gegronde middel aangevoerd dat noopt tot de vernietiging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

3. Kosten

Gelet op het feit dat een van de bestreden beslissingen dient te worden vernietigd, past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 november 2014 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden wordt verworpen.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 november 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend vijftien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK